Mga Artikulo ni J. Boyd Nicholson Sr.

J. Boyd Nicholson Sr.

Salin sa Tagalog ng “Articles by J. Boyd Nicholson Sr.”

Ginamit nang may pahintulot, gaya ng nalathala sa plymouthbrethren.org. Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Isang Bushel ng Kabutihan

Unang inilathala sa Uplook, Nobyembre 1992; muling inilathala roon noong Disyembre 2004.

Si Johnny ay isa sa mga taong hindi mo malilimutan sa buhay. May edad na siya noong una ko siyang makilala. Ang totoo, ang una kong pagkakilala sa anak na ito ng Italya ay hindi talaga isang pakilala. Narinig ko siyang manalangin sa Hapunan ng Panginoon!

Nang matapos ang kanyang panalangin, aaminin ko, tumingala ako para makita kung sino ang lalaking ito na pumapasok sa harapan ng Diyos nang may ganoong kasimplehan, ganoong pagkamalapit, at may luha pa.

Wala namang kapansin-pansin sa kanyang itsura. Hindi matangkad, pero matipuno, nakasuot ng karaniwang kulay-abong amerikana na nakalaylay sa dating malakas na pangangatawan ng isang manggagawa. Halatang mas sanay siya sa sarili niyang wika kaysa sa American English ng bayang inampon niya. Makapal pa rin ang punto niya, gaya ng karaniwang Italyanong dayuhan, pero hindi iyon naging hadlang sa paglapit niya sa Santuwaryo.

Naku! ang mga panalanging iyon! Kapag tumayo siya para manalangin bago ang pulong ng Ebanghelyo, para kumapit sa Diyos alang-alang sa mga makasalanang naliligaw, isinasama kami ng kanyang taimtim na pakiusap hanggang sa silid ng trono ng buong sansinukob. Isa siyang taong lubos na nagpapahalaga sa pagkaligtas niya at nananabik na ang iba rin ay “Lasapin at tingnan na ang Panginoon ay mabuti.”

Oo! Naging mabuti ang Diyos kay Johnny at sa kanyang mahal na asawa ng maraming taon. Hindi kailanman nawala sa kanya ang kagalakan ng kanyang kaligtasan, at gusto niyang makapaghapunan kami ng kasama kong mangangaral sa kanila para maikuwento niya sa amin ang kabutihan ng Diyos sa kanya.

Inimbita kami para sa tanghalian. Habang tumatagal ang kainan, naisip namin kung gaano kami dapat magpasalamat na hindi ito hapunan bago kami mangaral! Kasi nga, sino ba ang makapagpapakita ng pagkamapagpatuloy sa pamamagitan ng mababangong amoy, masasarap na ulam, at maaanghang na sorpresa nang higit pa sa isang Italyanong nanay?

Pero ang tunay na layunin ay hindi lang para maghain sa amin ng masarap na handa para sa katawan, kundi para ikuwento ang kanyang buhay. Inubos niya ang buong oras ng kainan sa paglalatag sa harap namin ng isang handang mas kahanga-hanga pa kaysa sa dumaraan sa aming panlasa. Kahit lumipas na ang maraming taon, nilalasap ko pa rin iyon.

Matagal na iyon, at baka may ilang detalyeng nakalimutan ko na, pero hindi ko nakalimutan ang mahahalagang bahagi.

Napakahirap nila sa Italya, siya, ang asawa niya, at mga anak. May ilan siyang kamag-anak na nakarating na sa Estados Unidos at nag-eenjoy sa mga biyaya ng bago nilang bayan. Kaya para tumulong, pinadalhan nila si Johnny ng pamasahe para madala niya ang maliit niyang pamilya sa Bagong Daigdig na puno ng pangako at pag-asa. Kaya dumating sila.

Pero namatay ang pangako at pag-asang iyon sa pagbagsak ng ekonomiya noong huling bahagi ng

dekada ’20, at napuno ng mga walang trabaho ang mga lansangan dahil sa Depression. Araw-araw nilalakad ni Johnny ang mga lansangang iyon, naghahanap ng kahit anong trabaho para may maihain sa mesa.

Isang araw, may nagsabi sa kanya na isang Italyanong mangangaral, si Caesar Patrizio, ay nangangaral ng Ebanghelyo sa isang malapit na tagpuan, at inimbita siyang dumalo. Hindi gaanong interesado si Johnny, dahil sa tingin niya ay may sarili na siyang relihiyon. Pero mabagal ang takbo ng oras noon at kaunti lang ang libangan, kaya isang gabi, natagpuan si Johnny na palihim na umupo sa likurang upuan para makinig sa Italyanong mangangaral.

Simple ang mensahe, at ang teksto ay ang Gintong Talata ng Ebanghelyo, John 3:16, “Sapagka’t gayon na lamang ang pagsinta ng Dios sa sanglibutan, na ibinigay niya ang kaniyang bugtong na Anak, upang ang sinomang sa kaniya’y sumampalataya ay huwag mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.”

Hindi gaanong naintindihan ni Johnny ang mensahe. Nasa bukas na ang isip niya at sa araw-araw na paghahanap ng trabaho. Pero naroon iyon, “Sapagka’t gayon na lamang ang pagsinta ng Dios sa sanglibutan . . .” Aba, naisip ni Johnny, kung mahal ng Diyos ang mundo, baka kasama na rin siya roon, at baka itong Diyos na ito ang makapagbigay sa kanya ng trabahong kailangan niya. Kaya nagpadala siya sa langit ng desperadong panalangin, hindi para sa kaluluwa niya, hindi para sa kaligtasan niya, o para sa langit, kundi para lang sa trabaho. “O Diyos, kung mahal Mo

ako, pakibigyan Mo ako ng trabaho, para mapakain ko ang asawa at mga anak ko.”

Kinabukasan mismo, sa palengke, may lalaking nag-alok kay Johnny ng trabaho, magkarga ng gulay sa mga trak, sa halagang 75 sentimo isang araw! “Di ba’t a-mabuti ang Diyos sa akin?” sabi niya. Tapos itinuloy niya, “Kinabukasan, kinuha-a niya ako ulit—at na-promote ako; binayaran niya ako ng isang dolyar isang araw! Aba, di ba’t a-mabuti ang Diyos sa akin?”

Sa pagtatapos ng mahaba at mainit na araw na iyon, sabi ng amo, “Hoy, Johnny, mukhang naiinitan ka. Heto, inumin mo itong Coke,” at iniabot sa kanya ang isang bote ng softdrink.

“Salamat, boss,” sagot ni Johnny, “Pero sa inyo na lang po ang Coke at ibigay n’yo na lang sa akin ang limang sentimo, at ibibili ko ng isang tinapay para sa mga anak ko.” “Naku, Johnny,” tawa ng amo, “Inumin mo na ang Coke, at heto rin ang pambili ng tinapay para sa mga anak mo.”

Sa puntong ito, abot-tainga na ang ngiti ni Johnny habang inuulit niya sa amin, “Aba, di ba’t a-mabuti ang Diyos sa akin?” Pero hindi pa tapos ang kuwento niya. Kinabukasan, matapos ang isang buong araw ng mabigat na pagkakarga sa mga trak, tinawag siya ng amo, “Johnny, gusto mo ba ng repolyo?”

“Opo naman, boss.”

Inihagis niya ang isang malaki at sariwang repolyo sa isang bushel na basket. “Gusto mo ng patatas, Johnny?”

“Opo, siyempre.”

“E kalabasa at cauliflower?”

“Opo, opo, gusto namin lahat ’yan,” halos hindi makahinga si Johnny nang makita niyang pinupuno ng amo ang bushel na basket hanggang itaas ng masasarap na gulay at prutas.

“Ayan, Johnny, iuwi mo ’yan sa asawa at mga anak mo.”

Alam na namin ang susunod. At ang luha sa mga mata niya ay nagpaluha na rin sa amin, “Aba, di ba’t a-mabuti ang Diyos sa akin?”

Ipinasan niya sa balikat ang bushel ng gulay at prutas at nilakad ang kabilang dulo ng lungsod, pitong milya pauwi sa maliit nilang bahay. “At ang puso ko ay a-umaawit,” tawa niya.

Laging nahihirapan si Johnny sa mga pang-ukol. Ang “sa ilalim ng bubong na ito” ay nagiging “A-bottom this roof.” Ang “sa harap ng bahay” ay nagiging “A-top-a the house.” Kaya nakarating din siya sa wakas sa bahay, baka medyo mas gabi kaysa karaniwan dahil sa bigat ng pagpapalang dala niya sa bushel na basket, at ang asawa niya ay “a-naghihintay” sa kanya “a-top-a the house.”

Pagpasok sa loob, ibinaba niya mula sa balikat ang bushel na basket at ipinaliwanag ang magandang kapalaran nila. Pagkatapos ng ilang sandaling katahimikan, nagsalita ulit si Johnny, “Asawa ko, kung ang Diyos ay a-magmamahal sa akin nang a-ganito, a-mamahalin ko rin Siya pabalik.”

Siguradong naantig ang Langit nang makita ang maliit na pamilyang iyon, nakayuko sa harapan ng Diyos ng John 3:16, nahila sa mapagmahal na pagtugon at pagsunod dahil sa katibayan ng kabutihan ng Diyos sa isang bushel ng gulay. Sapagkat gaya ng matututunan ni

Johnny, “ang kagandahang-loob ng Dios ang umaakay sa iyo sa pagsisisi” (Rom. 2:4).

Napakabuti ng Diyos sa atin sa mga bansang ito sa kanluran. Hindi lang sa isang bushel ng gulay; “Araw-araw ay pinapasan Niya tayo ng mga pagpapala.” Ang pagkaing kinakain natin, ang kakayahang kainin ito at ang ganang masiyahan dito. Kaunting kalusugan at lakas at maayos na pag-iisip. Isang higaan na matutulugan at masisilungan mula sa init at ulan. Makabuluhang trabaho at sahod na binibigyan tayo ng Diyos ng kakayahang kitain. “Ang bawa’t mabuting kaloob at ang bawa’t sakdal na kaloob ay mula sa itaas, na bumababa mula sa Ama ng mga ilaw . . .” (Jas. 1:17). Mga kaibigan at mahal sa buhay sa ating paligid, at ang Diyos na nag-aabot sa atin ng hininga, isa-isa, nang walang palya, “ang Dios na kinaroroonan ng iyong hininga” (Dan. 5:23). Pero ang pinakamalaking katibayan ng Kanyang kabutihan at kamangha-manghang pag-ibig ay nakaukit pa rin nang maliwanag sa John 3:16, ang kaloob ng Kanyang bugtong na Anak.

Kung talagang minahal ka ng Diyos nang ganoon, gaya ng natuklasan ni Johnny, minamahal mo rin ba Siya pabalik? Sinunod mo na ba ang tawag ng Kanyang ebanghelyo? Nagkaroon na ba ng panahon na lumuhod ka sa harapan Niya at nagpasalamat sa lahat ng kayamanan ng Kanyang kabutihan at tinanggap ang Kanyang pinakadakilang Kaloob, ang sarili Niyang minamahal na Anak bilang iyong Tagapagligtas? Kung hindi pa . . . bakit hindi? Hindi mabuti ang Diyos sa atin dahil mabuti tayo, kundi dahil Siya ay mabuti!

Ngayon, si Johnny, ang mahal niyang asawa, at ang Italyanong mangangaral ay sama-samang tumatawa,

umaawit at naglilingkod sa isang Lupain kung saan ang prutas ay hindi dumarating sa bushel na basket, at ang mga puno ay hindi kailanman nalalagasan ng dahon. Kasama na nila ang Panginoon, magpapainit magpakailanman sa liwanag ng kayamanan ng kabutihan ng Diyos. At doon, sa Bahay ng Panginoon, si Johnny ay “magmamahal sa Kanya pabalik” magpakailanman at magpakailanman.

Di ba’t mabuti ang Diyos?

Alas-Dos sa Entebbe

Mga 6,000 talampakan ang taas namin nang pumasok kami sa himpapawid ng Uganda papuntang Entebbe. Ang bughaw na langit ay may mga tila bulak na ulap na cumulus. Ang lupa sa ibaba ay malalim at luntiang-luntian. Nagsimula na ang tag-ulan. Pero hindi lahat ay kasing-payapa ng tanawin. Iniutos ni Presidente Idi Amin na palayasin ang lahat ng Asyano, at isang maleta lang ng personal na gamit ang puwede nilang dalhin. Tatlong araw pa lang bago noon, narinig namin sa radyo na babarilin pababa ang anumang dayuhang eroplanong papasok sa himpapawid ng Uganda.

Wala kaming makuhang sagot mula sa Entebbe. Nakakakaba ang katahimikan sa radyo, at paulit-ulit naming sinisilip ang abot-tanaw para sa anumang tuldok na baka paparating na eroplano.

Sa wakas, mga apatnapung milya na lang ang layo, may sumagot sa radyo. Maikli at matigas: “Pinapayagan kayong lumapag.” Nakahinga kami nang maluwag, at itinuon namin ang pansin sa paglapag.

Maliit na eroplano iyon, at ang sakay lang ay ang piloto, isang babaeng misyonera na may maysakit na sanggol, at ako. Susunduin ang misyonera ng mga kaibigan mula sa Kampala. Ang piloto naman ay susundo ng ilang anak ng mga misyonero na pauwi sa Zaire mula sa paaralan. Ako naman ay sasakay sa isang flight ng South African Airlines nang gabing iyon papuntang London.

Binitbit namin ang mga bagahe papasok sa opisina ng immigration at inilabas ang aming mga papeles. Agad naming nakita sa mukha ng opisyal kung gaano “kainit”

ang pagsalubong sa amin. “Hindi n’yo ba alam,” galit niyang sabi, “na ipinagbawal ni Presidente Amin ang pagpasok ng sinumang puti sa Uganda?” Hindi namin alam na noong nakaraang araw lang ipinasa ang bagong utos na ito. “Umalis kayo sa bansa!” sigaw niya. Higit pa iyon sa galit. May takot doon.

“Iyan mismo ang gusto kong gawin—sa unang flight papuntang London mamayang gabi,” sagot ko.

“Umalis kayo . . . ngayon din . . . sa daang pinasukan ninyo,” at tumalikod na ang opisyal papunta sa mesa niya. Habang sinusubukan kong ipaliwanag na imposible iyon dahil nagkakarga na ang eroplano ng mga bata, nagdagdag pa siya ng isang problema, “Umalis kayo sa bansa bago mag-alas-dos, o aarestuhin kayo.” Madali ko siyang paniwalaan habang tinitingnan ko ang mga armadong pulis at sundalong palakad-lakad.

Mula pagkabata, tinuruan na akong manalangin. Manalangin para sa maliliit na bagay at malalaking bagay. Malaking bagay ito, at siguradong panahon na para manalangin. Habang nakatayo kami roon—ang piloto, ang misyonera kasama ang sanggol niya, at ako—nagkatinginan kami nang walang pag-asa. Naramdaman kong dapat talaga kaming manalangin. May talata sa Biblia na pumasok sa isip ko. Walang duda, galing iyon sa Diyos. Ito ang 1 Pet. 3:22—“si Jesucristo: na nasa kanan ng Dios, na umakyat sa langit; na sa kaniya’y ipinasakop ang mga anghel at ang mga kapamahalaan at ang mga kapangyarihan.” Kaya, nakatayo roon, inangkin namin ang katotohanan ng Kasulatang iyon habang hinihiling ko sa Panginoon na Siya na ang bahala sa mga awtoridad na ito.

Nagplano na ang piloto na bumalik sa Zaire kasama ang kanyang mga sakay. Sinundo ang misyonera ng mga kaibigan niya at dinala siya sa ilalim ng kanilang proteksyon. Ako naman ay naupo at naghintay, paminsan-minsang pumupunta sa gate para tumingin kung may maaaring maging sagot sa problema ko.

Pagkalipas lang ng alas-una ng hapon, may lumapag na jet. Habang papalapit ito, nabasa ko ang tatak ng isang British na airline sa gilid nito. Pumunta ako sa counter at nagtanong kung saan papunta ang flight na iyon. “Diretso sa London,” sagot ng ahente.

“Napakaganda! Isakay n’yo po ako, pakiusap.” Saglit lang ang ginhawa ko.

“Pasensya na po, sir, pero hindi naka-iskedyul ang flight na iyan. Huminto lang ito para magpa-gasolina dahil sa malakas na salungat na hangin mula rito hanggang London.” Tapos, para tuluyang hipan ang anumang kandila ng pag-asa, idinagdag niya, “Isa pa, sir, hawak ko ang listahan ng pasahero mula sa Nairobi. Puno ang lahat ng upuan.”

“Kung ganoon,” pakikipagkasundo ko, “puwede n’yo bang isakay na lang ang bagahe ko?”

“Opo,” tango ng ahente, “kaya naming gawin iyan.” Nakahinga ako nang maluwag na nawala na sa akin ang mga gamit. Mas magaan ang pakiramdam ko kung ano man ang mangyari.

Bumaba sandali ang ilang pasahero at pumasok sa terminal sa ibang pinto. Naisip ko na baka ito na ang probisyon ng Diyos para sa akin, kaya pumuwesto ako malapit sa gate. Nang marinig ko ang tawag para sumakay, at habang lumalabas ang mga pasahero sa

tarmac, sumunod ako sa likuran nila. Ramdam ko ang mga matang tumutusok sa batok ko, at hinihintay ko ang isang sigaw. Pero walang sumigaw! Habang umaakyat sa hagdan, inaasahan kong may flight attendant doon na titingin ng pass, at wala akong pass, ni wala nga akong tiket para sa flight na iyon. Walang tao roon. Dahan-dahan akong naglakad sa pasilyo, hinahanap ang napakahalagang upuang iyon, ang bakante! Puno ang lahat ng upuan, at maraming bata ang kalong ng matatanda. Lahat sila ay mga Asyanong tumatakas para sa kanilang buhay.

Hiwalay ang First Class at may kurtina. Pumasok ako roon. Saktong may lumabas na tripulante mula sa flight deck, at nang makita ang pag-aalinlangan ko, nagtanong, “Saan po ang upuan ninyo, sir?”

“Ah,” utal kong sagot, “wala po akong upuan. Dito lang po ako sumakay.”

“Pasensya na po, pero kailangan n’yo pong bumaba ng eroplano. Hindi kami pinapayagang magsakay ng pasahero rito. Huminto lang kami para magpa-gasolina.” Nakasilip na ako sa paligid noon. May isa o dalawang bakanteng upuan, pero lahat ay may tatak na “Occupied.” Maliban sa isa.

“E iyon po?” tanong ko, at ipinaliwanag ko ang gipit kong kalagayan na malapit na akong arestuhin.

“Titingnan ko,” sabi ng opisyal, at naglakad siya sa pasilyo. Ang tagal ng oras. Tapos narinig ko ang tila kalabog ng pintong isinasara. Bumalik ang opisyal. “Hindi ko maintindihan, sir. Dapat puno kami, pero kailangan na naming umalis. Sa inyo na ang upuang iyon!”

Napakatamis sa tainga ng isang dating piloto ang maramdaman ang lakas ng makina sa pag-takeoff at ang “klunk” ng gulong na umaangat, tanda na nakawala na kami sa grabidad. Pero hindi pa iyon naging ganoon katamis kaysa noong sumandal ako sa malambot kong upuan sa First Class para magpasalamat sa Diyos na nakikinig at sumasagot sa panalangin, at na hawak pa rin Niya ang mga hangin para sa Kanyang napapanahong tulong. Tiningnan ko ang relo ko. Alas-dos na.

Pero ang paghahanda para sa ganitong araw ay ginawa na maraming taon na ang nakalipas. Noong tinedyer ako, natuklasan ko ang malalim kong pangangailangan sa Panginoong Jesucristo bilang aking personal na Tagapagligtas. Sa isang kuwarto sa itaas ng bahay sa labas ng Glasgow, Scotland, lumuhod ako sa tabi ng kama ko at tumawag sa Kanya na iligtas ako sa aking mga kasalanan at sa paghuhukom na darating. Narinig Niya ang daing ko noon, at sa Kanyang biyaya ay iniligtas Niya ako.

Napakaganda na makilala ang Tagapagligtas na ito. Kilala mo ba Siya? Kung hindi pa, tanggapin mo Siya ngayon. Talikuran mo ang iyong kasalanan, ang iyong mga diyus-diyusan at mga pagsuway, at lumapit sa mapagmahal at buhay na Diyos. Tutuparin Niya ang Kanyang Salita: “ang lumalapit sa akin ay hindi ko itataboy sa anomang paraan” (John 6:37). Hindi ibig sabihin nito na hindi ka na magkakaproblema o malulungkot, pero sa bawat kalagayan, laging tutuparin Niya ang Kanyang pangako, “Hindi kita iiwan, ni pababayaan man” (Heb. 13:5), at nasa Kanyang kamay ang lahat ng kapamahalaan at kapangyarihan.

Baka dahil nawala na ang tensyon, pero hindi ko mapigilang matawa sa loob ko sa kasunod ng pangyayaring ito. Mga isang oras pagka-takeoff, inihain ang hapunan. Hindi pa ako kumakain mula pa sa Zaire nang madaling-araw, kaya handang-handa na ako. Naglalaway na ako habang pinapanood ang flight attendant na namimigay ng masarap-tingnang steak dinner. Tapos ako na ang kasunod.

“Pasensya na po, sir,” paumanhin ng flight attendant, “kulang po yata kami ng isang steak dinner. Okay lang po ba sa inyo ang economy na pagkain?” Sige na nga, naisip ko, hindi naman puwedeng makuha lahat. Ang mahalaga, nakasakay ako at ligtas. Saktong hinawakan ng isang lalaking naka-turban sa kabilang pasilyo ang braso ng attendant.

“Pasensya na, hindi po ako kumakain ng karne,” sabi niya, at ibinalik ang hapunan. Nakangiting humarap sa akin ang attendant.

“Puwede n’yo po ba kaming tulungan, sir, at kainin itong steak dinner?”

“Walang problema,” sagot ko. Sa tingin ko, kaya ko namang pagbigyan iyon nang hindi gaanong nahihirapan!

Nakipagkuwentuhan ako sa katabi ko, na nagsabing isa siyang executive ng airline, pauwi sa London. Siya ang namahala sa Nairobi sa pag-aayos ng airlift na ito para sa mga taga-Uganda na nakatawid sa Kenya. Ito na ang huli sa mga flight na iyon at pauwi na siya sa kanilang himpilan. Nalaman niyang papunta ako sa Canada, na may sandaling paghinto sa Scotland para dalawin ang mga mahal ko sa buhay doon. Naka-book ako mula Heathrow papuntang Glasgow, pero siyempre, gulo na

ngayon ang iskedyul ko. Inilabas niya ang kanyang timetable at sinabi sa akin na may flight ang kumpanya nila mula Gatwick papuntang Glasgow mga tatlumpung minuto pagdating namin doon. Siyempre, kailangang isulat ulit ang lahat ng tiket ko, ilipat ang bagahe, at iba pa.

“Bakit hindi ka na lang magpalipas ng gabi sa London at matulog nang mahimbing; tapos sumakay ka sa flight namin nang alas-siyete ng umaga?” mungkahi niya. Hindi ko inaasahan ang dagdag na gastos na iyon sa London, pero sa puntong iyon, marami na ring hindi ko inaasahan. “Ganito, ako na ang bahala. Sumunod ka lang sa akin sa counter pagdating natin,” sabi niya. Ayos na ayos iyon sa akin, at hindi nagtagal, inihele kaming dalawa ng pag-ugong ng eroplano sa isang komportableng tulog.

Sumirit ang mga gulong nang lumapag kami sa London. Mga alas-onse na ng gabi, at maya-maya’y sinusundan ko na ang mabuting Samaritanong kaibigan ko paakyat ng hagdan, sa mga pasilyo, at sa wakas palabas sa terminal at papunta sa ticket counter.

“Pakibigyan po ninyo ang ginoong ito ng voucher para sa hotel ngayong gabi, almusal bukas ng umaga at taxi papunta at pabalik,” pakiusap niya sa ahente. Tiningnan ng dalaga ang iba’t ibang tiket at iskedyul.

“Pasensya na po, sir, hindi ko po magagawa iyan dahil makakasakay pa ang kaibigan ninyo sa flight ngayong gabi papuntang Glasgow.” Iniabot niya sa dalaga ang kanyang ID, at mahinahon siyang nagpumilit.

“Ikaw na ang bahala riyan, Miss.” Hindi nagtagal, hawak ko na ang mga tiket ko na naisulat na ulit, at ang

voucher ko para sa sasakyan, pagkain, at isang kama sa magandang Gatwick-Shelby Hotel.

Ngumingiti kaya sa atin ang Panginoon kung minsan? Aba, nang gabing iyon, pagkatapos ng isang marangyang paliligo at habang iniisip ang sarap ng mahimbing na tulog sa isang king-size na kama, hindi ko napigilang ngumiti habang yumuyuko ako para magpasalamat sa Isang “. . . umakyat sa langit, at nasa kanan ng Dios; na sa kaniya’y ipinasakop ang mga anghel at ang mga kapamahalaan at ang mga kapangyarihan.”

Napakayamang Korona

Dumating Siya, mula sa Diyos, isang kaloob mula sa puso ng Ama. Bumaba Siya mula sa tronong mataas at matayog, at hinubad Niya ang mga kasuotan ng Kanyang kamahalan. Ang laylayan ng balabal na iyon ng liwanag ay pumuno sa santuwaryo sa langit ng ningning nito. Bumaba Siya mula sa walang hanggang liwanag na hindi nilalang, dumaan Siya sa mga kaharian ng mga nilalang, ng mga anghel na namamangha, pero wala Siyang kinuha sa kanila. Pababa pa rin Siya, hanggang sa isa sa bilyun-bilyong galaxy na Siya mismo ang gumawa. Naroon ang Kanyang patutunguhan, isang butil ng alikabok ng bituin na tinatamaan ng araw, napakaliit sa gitna ng naglalakihang araw at mga uniberso na parang mga isla, na Siya lang ang makakahanap nito, sapagkat sa walang hanggang layunin ng pag-ibig at biyaya, inilagay Niya ito roon bilang paraiso para sa Kanyang nilalang na tao.

Dumating Siya sa madilim na bahagi ng planeta, sapagkat gabi noon sa lugar na Kanyang pinuntahan. Pero ang dilim na iyon ay kailangang umatras at yumuko sa Ningning ng Diyos. Nagliyab sa kaluwalhatian ang langit sa gabi. Isang karamihan ng mga anghel ang nagpahayag ng papuri sa Diyos sa kaitaasan at ng pribilehiyo at pag-asa ng tao sa lupa. Pinagpalang nilalang nga ang lahat ng kabilang sa sangkatauhan! Dumating ang Anak ng Diyos sa lupa para dalhin ang langit sa kanilang puso at sila sa langit sa wakas. Kahit alam na alam Niya ang halagang babayaran ng Kanyang pag-ibig para mangyari iyon.

Napakagandang kuwento ng kaluwalhatian ng Diyos sa lupa, naglalakad, gumagawa, umiiyak, kasama ng Kanyang mga nilalang. Naku, kay saya siguro nilang tatanggapin ang Bisitang ito ng pag-ibig at katamisan sa maruming mundong ito ng luha at sakit na ginawa ng tao mula sa paraiso ng Diyos! Ah, nakalulungkot at nakahihiya ang talaan. Dumating Siya, pero walang lugar para sa Kanya. Gusto nila ang Kanyang tinapay sa kanilang bibig pero hindi ang Kanyang mabuting paghahari sa kanilang puso. Gusto nila ang Kanyang kapangyarihang magpagaling pero hindi ang Kanyang banal na karapatan sa kanila. Namangha sila sa Kanyang biyaya pero nagalit sa Kanyang katotohanan.

Sa wakas, umapaw ang kanilang galit. Kailangan nila Siyang hanapin at patayin. Inilantad ng Kanyang ningning ang kanilang mga kasalanan. Ang kanilang mga konsensyang parang insekto ay nagkumahog na magtago. Kinutya nila ang Kanyang kaamuan at hinamak ang Kanyang habag sa mga makasalanan. Nakapagpasya na sila. Ang dilim ang mahal nila, kaya ang liwanag ay kailangan nilang patayin.

Getsemani! Doon nila Siya natagpuan sa halamanan ng pigaan ng langis . . . sa madilim na bahagi ng planeta. Sa gabi, nanalangin Siya sa matinding paghihirap hanggang ang Kanyang pawis ay naging parang malalaking patak ng dugo na pumapatak sa lupa. Nakita Niya ang hindi nakikita ng iba kundi ng Diyos lamang. Tinanaw Niya “ang dakong malayo” na walang ibang pupunta kundi Siya, at yumuko Siya sa kalooban ng Ama. Tumayo Siya sa harap ng kanilang magulong pulutong, ang Kabanalan sa anyong tao.

Pag-ibig ang Kanyang bandila at habag ang tibok ng Kanyang puso, kahit para sa mga napopoot sa Kanya nang walang dahilan. Basang-basa ang Kanyang katawan sa pawis ng Kanyang dalamhati at basa pa sa Kanyang pisngi ang halik ng traidor, dinala nila Siya sa paghatol ng mga tao.

Gabbatha! Nagtipon sa paligid ang mga sundalo sa maingay na katuwaan. “Hari daw?” kutya nila, “Kung ganoon, pahiran natin Siya,” at dinuraan nila ang Kanyang magandang mukha. “Hari daw? Kung ganoon, bigyan natin Siya ng balabal,” at isinampay nila sa Kanyang duguang likod ang balabal ng sundalo. “Hari daw? Kung ganoon, bigyan natin Siya ng setro ng kapangyarihan,” at inilagay nila sa Kanyang kamay ang isang marupok na tambo. “Hari daw? Kung ganoon, bigyan natin Siya ng korona,” at idiniin nila ang koronang tinik sa Kanyang pinagpalang noo. “Hari daw? Kung ganoon, kailangan Niya ng trono,” at dinala nila Siya sa Golgota. Doon nila Siya ipinako sa mga kamay at paa sa nag-iisang tronong ibinigay sa Kanya ng mga tao.

Pero mula sa lahing ito ng mga makasalanan, milyun-milyon ang dumating. Mula sa mga tirahan ng kalupitan at mga tahanan ng kagalang-galang, mula sa mga impiyernong lugar ng kamangmangan at mga bulwagan ng karunungan. Patuloy pa rin silang dumarating! Ang Kanyang krus, ang Kanyang pag-ibig na nagdusa, ang bumihag sa kanilang puso. Ang Kanyang kagandahan ang bumihag sa kanilang pagmamahal. Siya para sa kanila ang Lubos na Kaibig-ibig. Sila’y Kanya at Siya’y kanila ayon sa walang hanggang pasya. Kaya hindi na nakapagtataka na, sa pananampalataya, nagtitipon sila sa palibot Niya linggo-linggo at ipinahahayag ang Kanyang kamatayan, inaalala nang may pinakamatamis

na lungkot ang pagbibigay ng Kanyang katawan at ang pagbubuhos ng Kanyang mahalagang dugo, at umaasang naghihintay “hanggang sa Siya’y dumating”?
–

Pag tinatanaw ko ang kamangha-manghang krus
Na kung saan namatay ang Prinsipe ng kaluwalhatian,
Ang pinakamalaki kong pakinabang ay itinuturing kong kawalan,
At hinahamak ko ang lahat ng aking kapalaluan.
Huwag Mo pong itulot, Panginoon, na ako’y magmapuri,
Liban sa Krus ni Cristo, aking Diyos;
Lahat ng walang kabuluhang bagay na pinakanakaaakit sa akin,
Ay isinasakripisyo ko alang-alang sa Kanyang dugo.
Tingnan mo, mula sa Kanyang ulo, mga kamay, at mga paa,
Dalamhati at pag-ibig ay magkahalong umaagos;
Nagtagpo na ba kailanman ang ganitong pag-ibig at dalamhati,
O nakabuo ba ang mga tinik ng ganito kayamang korona?
Kung akin man ang buong kalikasan,
Napakaliit pa ring handog iyon;
Ang pag-ibig na ganito kamangha-mangha, ganito ka-banal,
Ay humihingi ng aking puso, aking buhay, aking lahat!

Mga Aral sa John 13

Unang inilimbag sa Precious Seed, Marso–Abril 1989.

mula sa mga Labi ng Guro

Ipinakilala ang Panginoong Jesus bilang hinirang at minamahal na Lingkod. “Narito ang aking lingkod na aking hinirang; ang aking minamahal na kinalulugdan ng aking kaluluwa.” (Matt. 12:18, cf. Isa. 42:1) Sa John 13, ang paghuhugas ng paa ay isang buhay na talinghaga ng pagpapakababa ni Cristo gaya ng inilalarawan sa Filipos kabanata 2. Itinuturo nito sa atin ang kaunti sa kung ano ang ibig sabihin para sa Kanya na kunin ang anyo ng isang alipin. Sa ganitong paraan, nagbigay Siya ng halimbawa para sa lahat ng katanggap-tanggap na paglilingkod, John 13:15.

May Kasamang Pagpapasya

“Siya’y nagtindig,” t.4. Narito ang larawan ng dakilang pagpapasyang iyon sa walang hanggan, na maglingkod alang-alang sa nagkasalang tao sa napakalaking halaga. Sa pamamagitan nito, itinuturo ng Panginoon sa Kanyang mga alagad na sa lahat ng espirituwal na paglilingkod, kailangang may matibay na pasyang gawin ito, katapatan sa paggawa nito, at ang mismong paggawa nito. “Gaya ng mga alipin ni Cristo, na ginagawa ang kalooban ng Dios mula sa puso.” (Eph. 6:6) Binabanggit ni Santiago ang “mga tagatupad ng salita at ang mga ‘hindi tagatupad’.” Ang mga “tagatupad” ay kilala sa kanilang lakad na hindi nakikipagkompromiso, nananatili sa sakdal na kautusan ng kalayaan, at pinagpapala sa kanilang paggawa. Ang

mga “hindi tagatupad” ay kilala sa kanilang walang pigil na dila, minamaliit ang sakdal na kautusan ng kalayaan, at dinadaya ang sarili nilang puso. (Jam. 1:22–26)

May Kasamang Pagtalikod

“Hinubad Niya ang Kanyang mga kasuotan,” t.4. Katumbas ito ng Filipos 2:7, “[Siya’y] hindi nagpahalaga sa sariling kapurihan.” Hindi inalisan ng Panginoon ang Kanyang sarili ng anuman. Ang Kanyang Sarili mismo ang ibinuhos, sa sisidlan ng sakdal at walang kasalanang pagkatao, pero hindi kailanman tumigil sa pagiging Diyos. Hindi Niya isinantabi ang Kanyang likas na pagka-Diyos, kundi kinuha Niya para sa Kanyang sarili ang likas na pagkatao, upang Siya ay mamatay. Hindi Siya naging ibang persona, kundi nakibahagi Siya sa “binhi ni Abraham.” Kaya, may dalawang likas sa iisang maluwalhating Persona, Siya ay “Dios…nahayag sa laman.”

May Kasamang Pagpapakababa

“Kumuha Siya ng tuwalya [ng alipin],” t.4. Katumbas ito ng Filipos 2:7, “[Siya’y] nag-anyong alipin.” Sa ganitong paraan itinuro ng Panginoon sa mga alagad na ang tunay, katanggap-tanggap, at espirituwal na paglilingkod ay mangangailangan ng pagkuha sa lugar ng pagpapasakop. Bilang mga makasalanang nilalang, hindi natin maisip kung ano ang ibig sabihin para sa Panginoon na maging tao. Ang buhay bilang tao lang ang alam natin, pero hindi ganoon Siya, ang walang hanggang Anak ng Diyos. Nagsimula tayo bilang tao. Siya ay naging tao.

May Kasamang Kusang Paglilimita

“Binigkisan Niya ang Kanyang sarili.” Hindi kailanman nalimitahan ang Panginoon sa Kanyang sarili. Siya ay Diyos. Gayunman, nilimitahan Niya ang pagpapakita ng Kanyang kadakilaan sa ilang pagkakataon. Kung tungkol sa panahon, dumating Siya mula sa walang hanggang kalawakan ng mga araw ng kawalang-hanggan tungo sa mundo ng pagsikat at paglubog ng araw. Pero lagi Niyang taglay ang katangian ng pagiging walang hanggan. Kung tungkol sa lugar, ang Isa na isinulat ng makata, “Na Ikaw mismo ang Iyong sariling malawak na tahanan,” ay dumating para manirahan sa napakaliit na butil ng alikabok ng bituin. Pero lagi Niyang taglay ang katangian ng kalawakang walang hangganan. Kung tungkol sa kapangyarihan, dumating Siya mula sa walang hanggang pagpapakita ng ganap na kapamahalaan at lakas, upang matuto ng pagsunod sa pamamagitan ng mga bagay na Kanyang tiniis at upang madama ang ating mga kahinaan. Pero lagi Niyang taglay ang katangian ng pagiging makapangyarihan sa lahat.

Matututunan ng mga alagad mula sa Kanyang halimbawa na kung ang kanilang paglilingkod ay magiging katulad ng sa kanilang Panginoon, ito ay magiging napakamahal para sa kanilang sariling pagkatao, sa sarili nilang oras, sa sarili nilang mga galaw at sa sarili nilang lakas. Sila ay “hindi lalabas nang malaya.” Tungkol sa ating oras, hindi na ito maibabalik at “hindi na matitipong muli.” Tungkol sa ating mga galaw, mananagot tayo, at muli natin itong haharapin sa Bema. Tungkol sa ating lakas, nauubos ito, at hindi magtatagal, napakabilis, humihina ang ating

lakas, at ang mabuting nais nating gawin ay hindi na natin magawa.

May Kasamang Natatanging Probisyon

“Nagbuhos Siya ng tubig sa isang palanggana.” Naroon na ang tubig, pero kailangan itong kunin, at kailangan itong ibuhos. Mababasa natin ang tungkol sa “tubig ng salita.” Sa napakalaking halaga para sa Diyos at sa marami sa Kanyang mga lingkod, maging mga martir, nasa atin ang Salita sa ating sariling wika. Naroon ito, madaling makuha, kahit man lang sa mga bansa sa Kanluran. Pero hindi sapat na naibigay na ito. Kailangan itong angkinin. Sa araw-araw na disiplina, kailangan itong personal na kunin.

Hindi ibinuhos ng Panginoon ang tubig sa tasa, walang silbi iyon. Hindi Niya ibinuhos ang tubig sa kanilang ulo, kawalang-ingat iyon, ang paa nila ang nangangailangan ng tubig. Hindi Niya ito ibinuhos sa sahig, sayang lang iyon. Inilagay ang tubig kung saan ito kailangan. Matututunan ng mga alagad mula rito na ang paglalapat ng Salita ay dapat angkop sa pangangailangan, maingat at maalalahanin, at kapaki-pakinabang para sa pagpapala ng mga pinaglilingkuran.

May Kasamang Pagtatapos

Matapos hugasan ang paa ng mga alagad, kumuha Siya ng tuwalya at pinunasan ang kanilang mga paa hanggang matuyo. Naibalik ang kanilang kalinisan at ginhawa. Ginawa Niya ito nang buo, sapagkat sa likod ng gawain ay ang Kanyang sariling pagkatao. Ginawa Niya ito nang may pagmamahal, sapagkat sa likod ng tuwalya ay ang Kanyang sariling pinagpalang kamay. Ginawa Niya ito nang sakdal, sapagkat sa likod ng gawa

ay ang Kanyang sariling layunin, banal na pagtuturo. Sinundan ni Pablo ang kanyang Panginoon dito, “natapos [niya] ang takbuhin.” Ang espirituwal na paglilingkod ay kailangang gawin sa tamang paraan, sa tamang dahilan at sa tamang panahon, at hindi natin dapat iwanang hindi tapos ang gawaing itinakda sa atin para tapusin ng iba.

Nagbigay ang Panginoon ng halimbawa na “Gawin din naman ninyo ang gaya ng ginawa ko sa inyo,” t.15. Nawa’y maging tagasunod tayong lahat ng Sakdal na Lingkod.

Mula sa Precious Seed Magazine, Marso–Abril 1989

Ang Takip sa Ulo: Isang Pananaw Mula sa Biblia (Ang Tunay na Kalayaan ng Kababaihan)

Nakalulungkot, pero huli na sa panahon ang tinatawag na kilusang “Liberation” ng kababaihan sa lipunan ngayon. Isa sa mga natatanging tatak ng ebanghelyo ng ating Panginoong Jesucristo na saanman ito ipinangaral, iniaangat nito ang kababaihan mula sa pagkaalipusta sa ilalim ng paganismo tungo sa isang marangal na lugar sa tabi ng lalaki. Halos lagi nang ibinababa ng paganismo ang babae; pero pinalalaya siya ng ebanghelyo at ipinagkakatiwala sa kanya ang isang ministeryong bigay ng Diyos, na angkop na angkop sa pagkakalikha at katangian niya.

Siyempre, ang bawat usong lumalaganap sa mundo ay madalas umaapaw papasok sa Iglesia. Makikita ito sa mga istilo at paraan ng pag-uugali na lalong nagiging karaniwan sa mga mananampalataya. Isa sa pinakalaganap dito ang dumaraming kababaihan na dumadalo sa mga pagtitipon ng asembleya nang walang takip sa ulo.

Minsan, may ilang mananampalatayang nag-uusap tungkol dito, at may isang “matanda” na nakisali sa kanila. Nang marinig niyang tungkol sa takip sa ulo ang usapan, binalewala niya ito at sinabing, “Hindi ’yan mahalaga.” Mahirap ngang sisihin ang maraming kababaihang pumapasok nang walang takip sa ulo sa pagtitipon ng mga mananampalataya kung hindi naman sila tinuruan ng kanilang mga espirituwal na pinuno kung ano ang tama ayon sa Kasulatan.

Lumilitaw ang tanong, “Tradisyon ba ito o katotohanan?” Isantabi muna natin sandali ang sarili nating mga gusto, at subukan nating hanapin sa Kasulatan kung ano ang itinuturo tungkol dito, lalo na sa 1 Corinthians 11. Makatutulong sa interesadong mambabasa kung bukas ang Biblia niya habang binabasa ito.

Tatlong Simbolo

May nagsasabi na ang unang bahagi ng kabanata ay talagang kasama ng kabanata 10 at hindi naman katotohanan tungkol sa iglesia. Ayon sa kanila, ang talakayan ni Pablo sa mga bagay na may kinalaman sa pagtitipon ng asembleya ay nagsisimula lang sa talatang 17, “pagkakatipon ninyo.” Pero hindi nito nakikita ang pagkakaayos ng kabanata. Ang unang bahagi (vv. 1-16) ay nagsisimula sa “Kayo ay pinupuri ko.” Ang ikalawa naman ay nagsisimula sa “hindi ko kayo pinupuri” (v. 17).

May tatlong simbolo sa kabanatang ito: ang ulo, ang tinapay, at ang alak. Ang una ay larawan ng ating kaugnayan sa mistikong Katawan; ang huling dalawa ay nagtuturo sa atin tungkol sa sakripisyo ng Kanyang pisikal na katawan. Puwede ba nating sabihing hindi mahalaga ang isa sa mga ito? Kung oo, alin doon? Puwede ba nating alisin ang tinapay o ang alak sa Hapunan ng Panginoon sa susunod na linggo? Hindi kailanman papayagan ang ganyang garapal na paglihis. Kung gayon, sa anong prinsipyo ng pagpapaliwanag puwedeng isama ang isa pang simbolo sa humahabang listahan ng mga “hindi mahalaga” na naririnig natin ngayon?

Kapag binasa ang 1 Corinthians 11, madaling makikita na may dalawang magkaibang aral sa unang bahagi ng kabanatang ito na tungkol sa ulo. Una, isang aral tungkol sa pagka-ulo; ikalawa, isang aral tungkol sa kaluwalhatian.

Pagka-ulo

Ang talatang 3 ang naglalatag ng pundasyon ng aral tungkol sa pagka-ulo. Itinuturo nito ang kaayusan ng awtoridad na itinakda ng Diyos. Kapansin-pansin na kahit dito, hindi inuna ng Espiritu ng Diyos ang babae, kahit iyon sana ang lohikal na pagkakasunod-sunod kung pataas ang hagdan ng awtoridad sa espirituwal na larangan. “Ang ulo ng bawat lalaki ay si Cristo; at ang ulo ng babae ay ang lalaki; at ang ulo ni Cristo ay ang Diyos.”

Malinaw na walang kaisipan dito ng pagiging mas mababa o mas mataas. Ang pahayag na “ang ulo ni Cristo ay ang Diyos” ay katabi mismo ng “ang ulo ng babae ay ang lalaki.” Alam natin na hindi mas mababa si Cristo sa Diyos—Siya ay Diyos. Ang usapin ay kaayusan, gaya ng pagkakasunod-sunod ng alpabeto. Ang mga pangalang nagsisimula sa letrang “A” sa telephone directory ay hindi mas mahalaga kaysa sa mga pangalang nagsisimula sa ibang letra. Ganoon din, sa Kanyang sansinukob ay nagtakda ang Diyos ng kaayusan —kaayusan sa mundo, kaayusan sa tahanan, at kaayusan sa asembleya. “Gawin ninyo ang lahat ng bagay nang maayos at may kaayusan” (1 Cor. 14:40).

Sa Ephesians, ang pagka-ulo ni Cristo ay iniuugnay sa buong katawan ng Iglesia bilang isang kabuuan. Sa 1 Corinthians naman, ang pagka-ulo Niya sa asembleya ay iniuugnay sa bawat mananampalataya. Sa talatang 4,

makikita na ang lalaking nananalangin o nanghuhula nang may takip ang ulo ay nagbibigay ng kahihiyan sa kanyang ulo (“at ang ulo ng bawat lalaki ay si Cristo”). Dito, ang ginamit ay ang simpleng salitang “takpan.” Kaya hindi dapat malagay sa kahihiyan si Cristo sa pamamagitan ng simbolikong pagtatago sa Kanya, ang may takip na ulo ng lalaki.

Binabalaan naman ang babae sa talatang 5. Ang walang takip na ulo ay nagbibigay ng kahihiyan sa kanyang simbolikong ulo (“at ang ulo ng babae ay ang lalaki”). Ang dahilan kung bakit hindi dapat malagay sa kahihiyan ang lalaki ay ipapaliwanag sa aral tungkol sa kaluwalhatian: “Palibhasa’y siya ang larawan at kaluwalhatian ng Diyos” (v. 7). Ang salitang “kahihiyan” dito ay napakatindi, “lubusang ilagay sa kahihiyan.” Sa kontekstong ito, kapag ang lalaki ay humarap nang may takip ang ulo, o ang babae nang walang takip ang ulo, para na rin nilang itinatanggi ang turo ng Diyos tungkol sa pagka-ulo, sinasadya man o hindi.

Kaluwalhatian

Ngayon, inakay ng Espiritu si Pablo na idiin pa ang usapin at ipakita ang kabigatan nito sa pamamagitan ng isang aral tungkol sa kaluwalhatian, at ng matitibay na dahilan para sundin ang turong ito. Masasabing ang kaluwalhatian ay ang nakikitang pagpapakita ng panloob na kalikasan. Ang kaluwalhatian ng halamang rosas ay ang bulaklak na rosas. Hindi iyon ang kabuuan ng halaman, pero ang bulaklak ang nagpapakita ng kalikasan nito. Sa rosas natin nakikilala ang kalikasan ng halaman. Ibinigay ang dahilan kung bakit walang takip ang ulo ng lalaki: “Palibhasa’y siya ang larawan at kaluwalhatian ng Diyos.” Ang larawan ay hindi pareho

ng wangis; magkaibang-magkaiba ang mga kaisipang ito. Ang wangis ay pagkakahawig, ang pagiging kamukha; ang larawan ay pagkatawan, kahawig man o hindi. Hindi kailanman sinabi tungkol sa Panginoong Jesus na Siya ay “nasa wangis ng Diyos.” Hindi Siya puwedeng maging “kahawig” ng Diyos dahil Siya mismo ay Diyos.

Kaya hindi dapat takpan ng lalaki ang kanyang ulo sa asembleya, dahil kinakatawan niya ang Diyos bilang Kanyang larawan. Bukod dito, siya ang kaluwalhatian ng Diyos. Kung ang larawan ay pagkatawan, ang kaluwalhatian naman ay pagpapakita. Hindi dapat itago ang awtoridad ng Diyos. Ito ang dalawang dahilan kung bakit walang takip ang ulo ng lalaki.

Ang babae ay hindi tinawag na larawan ng lalaki, kundi kaluwalhatian niya. Dito, hindi pagkatawan ang tinutukoy kundi pagpapakita. Ang kaluwalhatian ng tao ay hindi dapat ipakita sa mga gawaing espirituwal, kaya dapat takpan ang kaluwalhatiang iyon. Walang ibang kaluwalhatian ang dapat makita sa espirituwal na larangan maliban sa sa Diyos. Kaya kapag nakikita ng lalaki na may takip ang ulo ng mga babae, naaalala niya na natatakpan din doon ang kanyang kaluwalhatian. Ang pampublikong ministeryo niya ay dapat gawin para ang Diyos lang ang tumanggap ng kaluwalhatian.

Ang Paaralan ng mga Anghel

Dalawa rin ang dahilan ng pagtatakip ng babae. Una, isang dahilang natural. Ipinapakita ng talatang 8 na ang lalaki ang nauna sa likas na kaayusan at kaya siya ay larawan ng Diyos, “sapagkat si Adan ang unang nilalang” (1 Tim. 2:13). Ang babae, bilang

tagapangasiwa ng mga takip, ay tumutulong sa lalaki sa kanyang pananagutan.

Ikalawa, isang espirituwal na dahilan ang ibinigay sa talatang 10. “Dahil dito, nararapat na ang babae ay magkaroon ng kapangyarihan (isang tanda ng pagpapasakop sa awtoridad) sa kanyang ulo dahil sa mga anghel.” Bakit kaya? Ang Ephesians 3:10 ay nagbibigay ng pahiwatig kung gaano kahalaga ang pagmamasid ng mga anghel. Ginagamit ng Diyos ang Iglesia para ituro sa kanila ang ilang bahagi ng Kanyang sari-saring karunungan. Paano matututunan ng mga espiritung nilalang na ito ang kahulugan ng pagka-Panginoon ni Cristo, ang lugar ng Iglesia at ng bawat mananampalataya? Lubos na hiwaga ang mga bagay na ito sa kanila. Ipinapakita ito ng Diyos sa kanila sa pamamagitan ng mga halimbawang aral o mga simbolo.

Kung paanong si Aaron ay isang larawan ni Cristo sa ilang paraan, kahit hindi niya ito alam, at kung paanong gumamit ang Panginoon ng isang maliit na bata para turuan ang mga alagad tungkol sa pagpasok sa kaharian, kahit walang kamalay-malay ang bata sa papel niya, ganoon din ngayon, kahit hindi natin namamalayan, binabantayan tayo ng mga espiritung nilalang. Ginagamit tayo ng Diyos bilang mga halimbawang aral para ipakilala ang maluwalhating katotohanan tungkol sa awtoridad at pagpapasakop, na kung hindi ay hindi nila mauunawaan. Napakaseryoso nito! Pero mas mataas pang katotohanan ang naunawaan ni Abraham nang sabihin niya, “Ang Panginoon na sa harap Niya ako lumalakad.”

Kapag ang isang babae ay pumasok sa pagtitipon ng iglesia nang may takip ang ulo, gumaganap siya ng

isang ministeryo sa mga hukbo ng langit. Nagiging halimbawang aral siya sa mga anghel ng pagpapasakop sa pagka-ulo na itinakda ng Diyos. Napakalaking saway siya sa masasamang anghel! Ang kasalanan nila ay ang paghihimagsik laban sa awtoridad ng Diyos. At napakalaking kagalakan naman sa mga masunuring anghel, habang nakikita rin nila ang walang takip na ulo ng lalaki na naglalarawan ng hindi natatabingang kaluwalhatian ng Diyos at ng Kanyang tinatanggap na awtoridad!

Gayunman, may katiyakan sa talatang 11 na sa ating katayuan ay walang kaisipan ng pagiging mas mataas dahil sa kasarian. Sinabi ni Pablo sa talatang 12 na kahit nanggaling sa lalaki ang unang babae, mula noon ang bawat lalaki ay ipinanganak sa mundo sa pamamagitan ng babae. Magkasama tayo, “sa Panginoon.”

Ang Dobleng Takip

May ilang nagdadahilan para sa kanilang walang takip na ulo sa pamamagitan ng pagbanggit sa talatang 15, “Ang buhok ay ibinigay sa kanya bilang takip.” Ang sabi nila, dahil may buhok naman siya, sapat na iyon. Tiyak na kung babasahin nang maingat ang talata, makikita na ang ganyang pagpapaliwanag ay mahinang pag-iwas lang sa katotohanang malinaw na nakalatag. Pansinin na sa babae ay may dalawang kaluwalhatiang kasangkot. Siya mismo ay isang kaluwalhatian: “Ang babae ay kaluwalhatian ng lalaki” (v. 7). Pero may sarili rin siyang kaluwalhatian. Ang kanyang buhok ay kaluwalhatian para sa kanya (talatang 15). Para sa kaluwalhatiang siya mismo (ang kaluwalhatian ng lalaki), binigyan siya ng Diyos ng natural na takip, ang mahaba niyang buhok. Para naman sa kaluwalhatiang nasa kanya (ang buhok

niya), kailangan niyang ipasakop ang kanyang kalooban at takpan iyon ng isa pang takip na inilalagay niya sa ibabaw ng sarili niyang kaluwalhatian.

Para sa lahat ng kayang tumanggap ng ministeryo ng Salita, may pananagutang sumunod. Ang mga matanda at mga lingkod ng Salita ng Diyos ay mananagot din na magbigay ng kinakailangang turo at huwag umiwas sa pagpapahayag ng buong payo ng Diyos. Kung hindi natin haharapin ang mga bagay na ito, huwag tayong magtaka kapag paulit-ulit na lumilitaw sa gitna natin ang mga paglihis, at minsan pa nga'y walang kahihiyan.

Mga Lalaking Mahaba ang Buhok

Hindi rin nakaligtaan sa mga seryosong talatang ito (1 Cor. 11:1-16) ang mga lalaking mahaba ang buhok. Sa panahong ito na kahit ilang mananampalataya ay sumusunod sa usong ito, baka napapanahon ang isang salita. Itinuturo ng talatang 14 na salungat sa likas na kaayusan na ang lalaki ay magkaroon ng mahabang buhok. Bakit kaya? Ipinapakita ng talatang 15. Ang mahabang buhok ay kaluwalhatian ng babae. Kaya kapag suot ng lalaki ang kaluwalhatiang ito, kabalintunaan iyon sa paningin ng Diyos at ng mga anghel. Ang kaluwalhatian ng babae ay hindi dapat makita sa Iglesia, babae man o lalaki ang nagpapakita nito.

Kapag binuksan ang paksang ito, karaniwang may sumasalungat. May nagsasabi na ang Panginoon mismo ay may mahabang buhok. Totoo ba? Paano natin malalaman iyon mula sa Kasulatan? Wala tayong tiyak na kaalaman tungkol dito. Anuman ang mangyari, kung ang mga nagsasabi nito ay talagang gustong maging kawangis ni Cristo, malinaw na itinuturo ng Kasulatan

na sa ngayon, ang ninanais ng Diyos ay ang moral na pagkakawangis sa Kanyang Anak, hindi ang pisikal. Kumikilos ang Espiritu sa ating buhay para baguhin tayo sa puso at pag-uugali ayon sa Panginoon. Ang haka-haka ay hindi dahilan para labagin ang malinaw na turo ng Salita ng Diyos.

Saan ba nanggaling ang usong ito ng mga lalaking mahaba ang buhok? Hindi sa Beatles, gaya ng akala ng marami. Sa Revelation 9, ang mga hukbo ng impiyerno ay sumambulat mula sa hukay. Inilarawan silang may "mukha ng tao at . . . buhok ng babae." Kung paanong binabago ng Panginoon ang Kanyang mga banal tungo sa moral na pagkakawangis kay Cristo, sinisikap naman ng punong kaaway na hubugin ang napakaraming tao sa isang anyong naglalarawan ng pagkagulo ng likas na kaayusan ng Diyos. Sa lahat ng panahon, ang pagkagulo ng pagkalalaki at pagkababae ay naging tanda ng kasamaan. Madalas itong nagdala ng paghatol ng Diyos.

Anuman ang ibig sabihin ng mahabang buhok ng lalaki sa panahon ng ating mga lolo o ng mga naunang kapatid, hindi natin masasabi, pero sa panahon natin ito ay tatak ng paghihimagsik. Dapat din nating alalahanin na noong mas mahaba ang buhok ng mga lalaki isang siglo na ang nakararaan, mas mahaba pa nga ang buhok ng mga babae, kaya nananatili pa rin ang pagkakaiba ng lalaki at babae.

Hindi ito nangangahulugan na bawat lalaking mahaba ang buhok ay naghihimagsik laban sa Diyos. Marami ang hindi sadyang ginagawa iyon, pero sa liwanag ng mga Kasulatang tinatalakay natin, baka nagiging halimbawang aral sila, nang hindi nila namamalayan, para sa kaaway laban sa pamantayan ng Kasulatan.

Gaano Kahaba ang Mahaba?

May mga tanong na natural na lumilitaw kapag sinusuri ang paksang ito. Dahil mahilig ang tao sa mga patakaran, gusto sana niyang itakda ng Panginoon kung ilang pulgada ang “mahaba.” Sa karunungan ng Panginoon, hindi Niya ito ginawa sa bagay na ito, gayundin sa maraming bahagi ng ating buhay. Ang dakilang prinsipyo ng buhay Kristiyano ay “pananampalataya.” Kung may tapat na pagnanais, kasama ang pusong handang magpasakop, hindi magtatagal at malalaman ng kaluluwang nagsasanay kung napapalungkot ba ang Banal na Espiritu o hindi.

Para ba sa Ngayon?

Para ba ito sa ngayon? Minsan kinukuwestiyon kung may kinalaman pa ba ang mga talatang ito sa atin (pero hindi naman ganito ang argumento tungkol sa simbolo ng tinapay at alak). Ipinahihiwatig na problema lang ito ng mga taga-Corinto at para lang sa iglesiang iyon. Pero malinaw na itinuturo sa pambungad ng sulat kung para kanino ang lahat ng turo dito. Isinulat ito sa mga banal sa Corinto “kasama ng lahat ng tumatawag sa pangalan ng ating Panginoong Jesucristo sa bawat dako.” Hindi natatakot si Pablo na harapin ang mga problemang pangkultura sa Corinto. Pero sa kabanatang ito, walang binanggit tungkol sa kultura. Sa halip, ibinabalik niya tayo sa paglikha para ipakita ang pundasyon ng kaayusang tinatalakay.

Ang mga kabanata 11-14, na magkakaugnay bilang isang bahagi, ay nagtatapos sa babalang ito: “Kung ang sinuman ay nag-aakalang siya’y propeta, o espirituwal, kilalanin niya na ang mga bagay na isinusulat ko sa inyo ay mga utos ng Panginoon.”

Iba Pang mga Tanong

Minsan, ang laki ng takip sa ulo ng babae ang itinatanong. Ang salitang ginamit para ilarawan ang takip na ito ay napakatindi, at ang ibig sabihin ay “takpang mabuti.” Ang maliliit na laso at halos hindi makitang hairnet ay hindi masasabing “tumatakip nang mabuti.” Baka pinagaganda pa nga nila ang kanyang kaluwalhatian, sa halip na takpan ito.

May isa pang tanong na minsan ay lumilitaw tungkol sa peluka. Tumatakip ba ito? Oo, tinatakpan nito ang natural na kaluwalhatian ng babae, pero malinaw na sinisira nito ang espirituwal na layunin dahil nagbibigay ito ng pekeng kaluwalhatian. Ang nakikita ng tumitingin ay isang gaya-gaya ng kaluwalhatian niya na walang takip, at hindi isang tanda ng pagpapasakop.

Sa anong edad dapat asahan na magsuot ng takip sa buhok ang isang batang babae? Dapat ba ang mga tinedyer? Baka madaling masagot ito kung itatanong natin kung gaano kabata ang isang batang lalaki bago siya hindi na magsuot ng takip. Baka may nangatwiran na hindi naman nananalangin o nanghuhula ang mga batang ito kaya hindi sila sakop. Pero walang makatututol sa pangaral sa mga ama na palakihin ang kanilang mga anak sa disiplina at payo ng Panginoon. Ang pagpapasakop sa Panginoon ay dapat ituro sa ating mga anak sa pamamagitan ng halimbawa, ng turo, at kung kailangan, ng pagdidisiplina. Sasang-ayon ang lahat ng magulang na mas madali at mas masaya para sa lahat kung matututunan ito habang bata pa.

Pero Kailan?

Mas mahirap na tanong kung sa anong mga okasyon ito umiiral. Malinaw na kasama rito ang mga pagtitipon ng

iglesia kung saan mananagot ang mga matanda sa harap ng Panginoon. Pero ang pagtitipon ng lokal na iglesia ay hindi itinatakda ng lugar. Puwedeng magkaroon ng kaayusan ng iglesia sa isang bahay (gaya ng pagtitipon ng unang iglesia), o kaayusan ng tahanan sa isang gusali ng iglesia (gaya ng kasalan). Puwede ring umiral ang kaayusan ng iglesia sa bukid o sa gubat, gaya ng nangyari sa marami noong panahon ng pag-uusig. Ang nagtatakda ng kaayusan ay kung sino ang pananagutin ng Diyos kung may mangyaring mali. Sa kaayusan ng mundo, ang pamahalaan ang pinananagot ng Diyos. Sa kaayusan ng tahanan, ang asawang lalaki o ang magulang. Sa kaayusan ng iglesia, ang mga matanda ang pinananagot.

Gayunman, may iba pang mga okasyon na ang isang babae ay puwedeng gumanap ng ministeryong pasalita sa pamamagitan ng panalangin o pagpapatotoo mula sa Kasulatan. Ang mga prinsipyong inilatag dito ay umiiral din sa mga ganoong pagkakataon. May iba pang mga tagubilin sa ibang bahagi ng Kasulatan; halimbawa, sa 1 Corinthians 14, tungkol sa pananahimik ng babae sa asembleya. Ang kabanata 11 ay dapat basahin sa liwanag ng mga sumunod na tagubiling ito. Pero tandaan na ang debosyon kay Cristo, hindi lang tungkulin, ang ating gabay.

Kapag hindi tiyak kung dapat bang magsuot ng takip o hindi, mukhang sa liwanag ng 1 Corinthians 11:10, ang kapatid na babaeng nagsasanay sa espiritu ay hindi gugustuhing makipagsapalaran na mapalungkot ang kanyang Panginoon. Malinaw na iba ang mga sitwasyon sa pribadong tahanan, dahil sa tahanan at pamilya, ang kaayusan ng pamamahala ay hindi tuwirang dumaraan

sa mga matanda kundi sa asawang lalaki at ama sa tahanan.

Galit at Apoy

Nakapagtataka na kakaunti ang mga Kasulatang nakapagpapainit ng ulo ng ilang banal na gaya nito. Baka ito ang dahilan kung bakit mas bihirang ituro ang unang bahagi ng 1 Corinthians 11 kaysa sa natitirang bahagi ng kabanata. Malamang naramdaman din ng apostol ang galit ng ilan nang banggitin niya sa talatang 16 ang posibilidad ng pakikipagtalo. Kaugalian noon ng mga lalaking Judio (at hanggang ngayon) na takpan ang kanilang ulo sa sinagoga. Kaugalian din ng mga babaeng Griyego na pumasok sa templo nang walang takip ang ulo. Pero sabi ni Pablo, “Wala kaming ganyang kaugalian.” Iba ang Iglesia sa Bagong Tipan sa templo ng mga pagano; kaya naman kaiba ito sa mga kaugaliang panlipunan at panrelihiyon noong panahong iyon. Ang mga Kristiyano ay dapat kumilos nang naiiba sa mga bagay na ito.

Pagkawala

Laging nakakahanap ng argumento ang espiritung mapaghimagsik at naglalabas ng maliliit at walang kuwentang dahilan para maliitin ang kahalagahan at personal na pagsasabuhay ng bahaging ito ng Kasulatan. Kapag alam natin na ang maka-Diyos na si Moises ay dumanas ng masakit na pagkawala dahil sinira niya ang isang larawan ng niluwalhating Panginoon, dapat tayong lahat ay manginig, baka tayo rin ay magkasala sa pagpapakita sa mga mata ng mga mananampalataya, ng mga di-mananampalataya, at ng nagmamasid na daigdig ng mga espiritu, ng isang baluktot na larawan ng ating

minamahal na Panginoon, ng Kanyang awtoridad at kaluwalhatian.

Buhok ba o Puso?

Sa pagtatapos, malinaw na unawain natin na kahit dapat ipakita ng panlabas na anyo ang panloob na kalagayan, hindi laging ganoon. Ang isang babaeng may pinakaangkop na takip sa ulo at mahinhing pananamit ay puwedeng kasinlamig ng yelo sa kanyang debosyon sa Panginoon, at buong panahong ipinagmamalaki ang pagsunod niya sa isang takdang pamantayan. Gayundin, ang isang lalaking maikli ang buhok ay puwedeng labis na nagpapalungkot sa Panginoon sa ibang mahahalagang bahagi ng kanyang buhay. Ang kabataang lalaking mahaba ang buhok, o ang dalagang walang takip ang buhok, ay puwedeng sa kanilang puso ay tapat sa Panginoon ayon sa sukat ng liwanag ng Biblia na mayroon sila. Baka lubos silang nakatalaga sa Kanyang gawain at namumuhay nang walang kapintasan sa gitna ng masamang lipunang nakapaligid sa kanila, pero dahil sa pagiging sanggol pa sa espiritu, o sa pagkukulang ng mga matanda at mga guro, hindi pa nila natutunan ang seryosong kahulugan ng 1 Corinthians 11.

Kahit hindi laging nagpapakita ng pagiging espirituwal ang panlabas na tanda, at hindi rin laging nangangahulugan ng pagiging makalaman ang kawalan nito, tiyak na ang pusong mapagpasakop, na handang matuto at magbigay-lugod sa Panginoong bumili rito, ay dadalhin sa liwanag ng Salita ng Diyos, biglaan man o unti-unti, at hindi kailanman makikipagkompromiso.

Ginamit nang may pahintulot, gaya ng nalathala sa plymouthbrethren.org. Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.